

Heero Smit Hike

1-8-2022 t/m 14-8-2022

VOORWOORD

Op 25 april 1944 werd mijn vader, Heero Smit, op 18 jarige leeftijd, bij een razzia opgepakt door de Duitse bezetter.

Hij werd, via kamp Amersfoort, naar Mascherode (bij Braunschweig) gebracht. Daar moest hij werken in de fabrieken van Büssing.

Na een jaar (april '45) capituleerden de Duitsers en was mijn vader vrij. Omdat er geen vervoer was, is hij (sterk vermagerd en enorm vermoeid en gewond) terug gelopen naar Nederland. "Gewoon" richting het Westen. Na een paar weken kwam hij aan in Venlo.

Pas nadat ook Noord Nederland bevrijd was, kon hij terug naar het Groninger land.

De Tweede Wereldoorlog heeft mijn vader overleefd. In 2010 verloor hij, op 84 jarige leeftijd, de strijd tegen Lewy Body. Als eerbetoon wil ik de wandeltocht van Mascherode naar Venlo ook nog eens doen. Deze ruim 400 km zal ik afleggen van 1 augustus t/m 13 augustus 2022. Met deze wandeling heb ik een mooie bijdrage van ruim € 2.500,- kunnen leveren aan de onderzoeken van Alzheimer Nederland.

Tijdens mijn avontuur heb ik iedere dag op Instagram een kort verhaaltje geschreven over mijn belevenissen en gedachten. Ook heb ik veel foto's gemaakt van de dingen die ik onderweg heb gezien. Al deze verhalen en foto's heb ik nu gebundeld in dit boekwerk.

Veel leesplezier,

Jan Peter Smit

ZONDAG 31 JULI 2022

DE DAG VOOR DE START

Inmiddels alleen in Braunschweig. Gisterochtend door de buurtgenoten, met spandoek en vlaggen, uitgezwaaid. Hoe lief is dat?

Twee dagen met Afina de stad verkend. Geen bijzondere stad. Wel de plek van het kamp, waar mijn vader gevangen zat, gevonden. Niets meer van over. Geen gedenkteken. Niks. Allemaal grote kantoren op het stuk grond gebouwd. Achteraf blijkt ons hotel uit te kijken op dit gebied. Dat voelt heel raar. Op de plek waar mijn Pa ellende kende, hebben wij nu ontspanning en genieten daar.

Tsja...dit soort momenten zal ik vaker gaan beleven. Vrijheid is nu eenmaal een enorme rijkdom. Zeker wanneer je er bewust bij stilstaat.

Morgenochtend de echte start. 35 kilometer voor de boeg. Voor de ochtend wordt regen verwacht. We gaan het zien.

MAANDAG 1 AUGUSTUS 2022

DAG 1: Van Braunschweig naar Nettlingen

Zo, etappe 1 zit er op! 36 km in de benen. Van Braunschweig naar Nettlingen. Met de hulp van een aantal apps, toch een mooie route.

Het begon druilerig vanochtend. Maar langzaam knapte het weer op. Nog 1 dikke bui, maar toen liep ik net in een bos. De route was afwisselend; vlak-glooiend, bos-open land, dorpjes-landerijen.

Vooraf in de landerijen dacht ik aan Pa. Hoe zal hij hier gelopen hebben? Rennend? Angstig? En hoe bepaalde hij de route? Alleen via de zonnestand? En eten??? Ik schoof lekker aan op een mooi terras. Maar Pa dan? Hij liep daar in april. Nog weinig vruchten. Zo zonde dat die vragen pas nu komen. Tip voor velen: "vraag zoveel mogelijk aan je ouder(s)." Zo belangrijk.

Het eind van de dag was verrassend. Het geboekte hotel was gesloten. Gelukkig was er een zoontje (13/14 jaar) in het pand. Hij vond het niet zo spannend en gaf me een kamersleutel. "Schrijf uw adres maar even op. Ik denk dat mijn vader u dan wel een rekening stuurt." Dus, wel een kamer. Geen eten en drinken. Er is wel een restaurant... ach.. maar 3 km lopen . Pfff... Er is tegenover het hotel ook een benzinepomp. Daar verkopen ze broodjes. Karig. Maar vast beter dan mijn Pa destijds.

Nu rust nemen. Morgen nog nét even iets verder dan vandaag. Het weer morgen lijkt mooi te worden. Dus, vroeg slapen en morgen vol goede moed verder.

DAG 2: Van Nettlingen naar Elze

En dat was etappe 2.

38 km van Nettlingen naar Elze. Weinig bekende plaatsen. Hildesheim is mogelijk bekender. Daar ging de route vandaag dwars doorheen.

Langzaam begint het meer glooiend te worden. "Alles ist flach hier", zeggen de locals. Nou..kom dan maar eens naar Nederland. Ik noem dit niet vlak!

Mijn route ging tot Hildesheim over mooie landweggetjes.

Rustig. Prachtig.

Dan dwars door Hildesheim. Dat is een leuke afleiding. Drukte. Veel te zien. Én zowaar herinneringen, die boven kwamen. Toen ik 11 was, ben ik met Pa en Moe naar Braunschweig gefietst. Ook door Hildesheim. En dat herkende ik zowaar. (Als je voor Alzheimer NL loopt, is dat dan wel weer een prettig idee...)

Terwijl ik door de velden liep, kwamen een klein vliegtuig en een helikopter over vliegen. Leuk, even kijken... Maar toen dacht ik aan Pa. Die zal zich in die tijd rot geschrokken zijn. Of zou hij ietsjes zuidelijker van mijn route hebben gelopen? Daar zie ik meer bossen. En dat geeft meer beschutting. Ik zal het nooit weten.

Na Hildesheim veel op een fietspad langs een drukke verkeersweg gelopen. Andere routes zouden te veel extra meters betekenen.

Het wordt warmer en warmer. Ook niet gek dus dat ik de verleiding, van een ijsskoude Cola bij de grote gele M, niet kon weerstaan.

En dan voor de tweede keer een gesloten hotel. Hoe suf is dat? Gebeld met die gasten, afspraken gemaakt en toch dicht! Nou ja, één telefoontje en ik was binnen. Lekker koud flesje bier gekregen en de eigenaar reserveerde direct een tafeltje bij het restaurant twee deuren verderop.

Hoe luxe kan het zijn?

Ook dan denk ik aan Pa. Moe, hongerig, vies, gewond..op zoek naar een droge, veilige slaapplek. Geen restaurant ... niks... nada... nothing. Vrijheid! Dat was veel meer waard.

Morgen zal ik aan Rob de Nijs denken (ook al had Pa een spuughekel aan die man). Als Bertram Bierenbroodspot zong hij het lied over mijn eindbestemming.
De iets oudere volgers weten het direct.

DAG 3: Van Elze naar Hameln

Gisteren schreef ik over Betram Bierenbroodspot. Hij (Rob de Nijs) speelde in "Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen". [Voor youngsters: bekende tv serie ('72-'76).] En daar liep ik vandaag naar toe.

Na een stevig ontbijt, al voor half 8 op pad. Nog lekker fris buiten. De route ging al vrij snel naar landweggetjes en het duurde maar even of het "immer flache" landschap begon op een serieuze bergetappe te lijken. Wel mooi hoor. Zo door de velden en dan, op de top, door een mooi bos. Wat een enorm relaxt gevoel.

Daarna door naar het Duitse Oosterwolde. Het Bergdorf Osterwald. Leuk plekkie met mooie vergezichten. Op dat moment belde mijn jongste broer uit New Zealand nog. Leuk hoor, beetje samen mijmeren over Pa. "Of ik al mensen ben tegen gekomen, die op mij leken??" Mafkees.

Daarna een lang stuk zonder dorpjes. Veel in het open veld. Dus de zon strak op de kop. En het was 34 °C. Op zo'n dag drink ik dus 4 liter water en een liter Cola Zero...en ik hoef niet één keer te pissen (excusez le mot).

Hameln kwam steeds dichterbij. Maar die k** app Google Maps leidde mij weer eens naar een 4- baans snelweg. Ik ben maar door een land met suikerbieten gestrompeld. Uiteindelijk bij een fietswinkel gekomen en die wisten wel een betere (langere) route. Dus toch weer gewoon 34 km gedaan vandaag.

In Hameln kwam ik langs een oud station. Bijna zeker dat Pa daar geweest is. Hij vertelde mij eens dat hij zijn reis van Kamp Amersfoort naar Braunschweig stiekem wel een avontuur vond. 'Voor het eerst naar het buitenland. En dan ook nog in Hameln komen. Daar kwam die rattenvanger immers vandaan!' Ik moest aan zijn "avontuur" denken toen ik de spoorlijnen zag.

In Hameln beleefde ik een primeur. Voor het eerst is het hotel niet gesloten. Mooie kamer, prima bed. In deze "hooibult" kom ik de nacht wel door.

Eerst maar eens op jacht naar een dikke Duutse Schnitzel. Die heb ik nog niet gehad. En volgens mijn kleinste, oudste broer moest ik extra zout eten vandaag. Amen!

Morgen de 4e dag al. 38 graden. Geen hitte maatregelen in deze tocht. Dus weer "zwait'n as 'n beer mörn".

DONDERDAG 4 AUGUSTUS 2022

DAG 4: Van Hameln naar Dörentrup

Hatseflats...mijn eerste Wandel-4-daagse sinds de boys op de basisschool zaten. Geen gladiolen, geen medaille, geen muziek en hossende mensenmassas. Gelukkig maar.

Het was warm vandaag. 38 °C . Warm zat.

Rattenvangerstad Hameln verlaten. Na een langdurige preek van hoteleigenaresse. Ik had een plastic flesje meegenomen! En da's toch snel 25 cent statiegeld. Een verhaal...een uitleg...een onzin. Ach Mensch ... schiess auf, ik wil lopen. Dus het kwartje netjes betaald. Gelukkig wist ze niet, dat ik een klein handdoekje in de tas had gedaan. Als "zwaitlappe".

Langs de Weser en het laatste standbeeld van de kinderlokker, Hameln uit. Het duurde niet lang of ik werd met de neus op de historische feiten gedrukt. Ik belandde op een wandelpad tussen de bomen (pfieuw...wel even lekker). Op een bordje las ik dat dit de oude spoorlijn naar Hameln is geweest. Shit...hier is Pa dus overheen vervoerd. Vanaf Amersfoort (met dank aan de NS). Ik hoop zo, dat hij iets heeft kunnen zien van de omgeving. Want, als eerder gezegd, hij zag het toen ook nog wel als een avontuur. En Pa was nuchter genoeg om, ondanks mogelijke spanning, ook wel op te kunnen merken of het ergens mooi was.

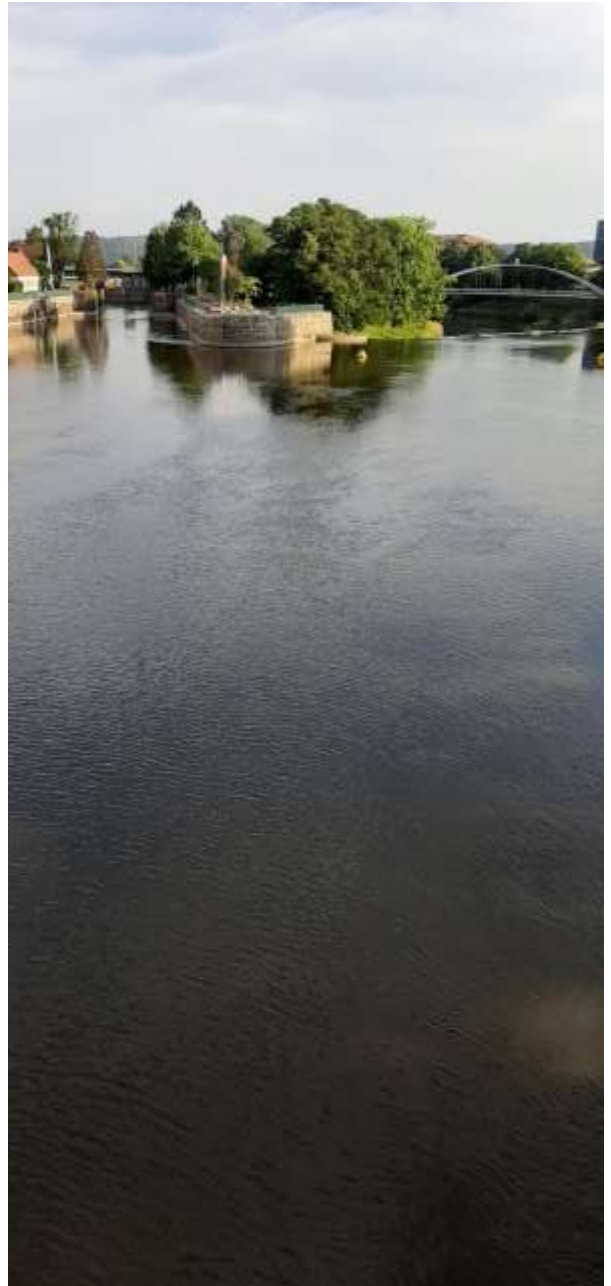
De terugreis is hij hier niet langs gekomen. De spoorlijn is gebombardeerd op dezelfde dag dat Pa vrij kwam. Momentje van bezinning.

De temperatuur liep rap op. Steeds vaker een korte pauze. Mijn bolletje kaas werd als vanzelf een tosti. En mijn water was een soort van thee, zonder smaak. Bah. Maar ja, je móét veel drinken.

De wegen waren best weer steil. Tijdens zo'n stevige klim zag ik een boerderijtje. Daar heb ik aangebeld en gevraagd om koud, fris drinkwater. Het oude vrouwtje hielp me maar wat graag. Het kostte haar toch niets. Ze hadden een eigen bron, van 40 meter. Dank voor de info, maar nog meer dank voor het koude water.

In een dorpje verderop was een supermarkt. Heerlijk waterijsje gekocht en een blik koude Cola. Op de trap van een kerk, in de schaduw, daarvan genoten.

Het laatste stuk ging veel naar beneden. De föhn bracht mijn haar in model en zo kwam ik na 31 km bij de Biergarten van t hotel.

DAG 5: Van Dörentrup naar Oerlinghausen

De 5e dag begon met regen. Poncho aan, schoenhoezen om. Wat een luxe. In april '45 was het 14 graden en ook regen. Daar liep Pa dan in zijn kampkleding. Brrr...

De tocht begon over lege velden, met her en der een oude schuur. Mooie schuilplek?

Alle tijd om te mijmeren. Had Pa nou PTSS na deze ervaring? Stel hij zou hulp gehad hebben, zou hem dat veranderd hebben? En wat zou dat voor ons betekend hebben? Vragen - geen antwoorden.

De tocht ging door een klein stadje. Markt, in de stromende regen. Geen mens op straat. Marktlui keken mij aan alsof ik niet goed snik was (reacties niet nodig).

34 km is best veel. Dus af en toe mijn "kampje" opslaan in een weiland. Even uitpuffen. Water en brood.

Ook in Duitsland is aandacht voor de slachtoffers van WO II. Weer een bezinningsmoment. Pa had geen hekel aan Duitsers (behalve die in het Koningshuis). "Zij moesten ook doen wat hen werd opgedragen..."

De laatste 6 km gingen opeens weer steil omhoog. Het Teutoburgerwald. Prachtig, maar als je al moe bent...best pittig.

Nu, midden in het bos, verheug ik me op morgen. Mijn lieve steun en toeverlaat komt me tegemoet lopen. En dan zondag een rustdag.

Winst van vandaag: ik weet nu dat ik de knie-brace altijd verkeerd om heb gedragen.

Verliezen: in een poncho word je natter van het zweet dan van de regen. Én telefoon op grond gelazerd. Allemaal barsten in de protector. Maar dat wordt morgen opgelost.

DAG 6: Van Oerlinghausen naar Rheda-Wiedenbruck

Dag 6, Olga-dag.

Na een onrustige nacht (ouders die hun geteisem van kinderen ongestoord lawaai lieten maken), vanochtend de hotelkamerdeur met een enorme knal dicht gesloten. Gegroet zij u!

Al snel daalde de bloeddruk door de mooie natuur. Uit het bos, maar wel in mooie omgeving.

Daarna een nieuwe (vanaf 1957) wijk van Bielefeld (Settenstadt) in. Daar zag ik een bijzondere kerk. Bleek Russisch Orthodox. Iemand vertelde mij, dat na WO II veel Russische gevangenen niet terug konden naar het Oosten. Zij vestigden hier een nederzetting. Met kerk. En sinds de oorlog met Oekraïne komen ze samen om te bidden voor het eind van deze oorlog.

Pa vond de Russen in zijn kamp ook wel goede gasten. Hij had niets op met Polen (achterbaks en lui). Ook zag Pa lange tijd, iedere avond, een Russisch meisje bij het hek van gaas. Alleen contact met de ogen. En af en toe elkaars vingers door het gaas aanraken. Gesprek was er niet. Gewoon het contact voelde al fijn. Zou Olga ook naar Settenstadt zijn gegaan? Zou ze nog aan Heero gedacht hebben? Stel, ze waren samen uit het kamp gekomen...

De route ging nu echt "flach" door het stadje Verl. Daar lekkere Italiaanse espresso gehad. En een monstertje after shave gebedeld bij een parfumerie. Als ik straks mijn eigen "Olga" ontmoet, kan ik toch niet naar wandelzweet ruiken?

Een paar km verderop is het bingo. Wat heerlijk om elkaar weer te zien. Heel wat bij te praten. De laatste km's gaan dan ook snel.

En zo zijn ook deze 32 km weer geschiedenis. Morgen een rustdag. Vanaf nu even 100% relaxen en samen genieten van Alstadt Rheda-Wiedenbruck.

ZONDAG 7 AUGUSTUS 2022

DAG 7: Rustdag in Rheda-Wiedenbruck

En op de 7e dag rustte hij...

En wat was het een heerlijke dag. Super weer, prachtig gezelschap.

Gisteren was het al heerlijk om "mijn Olga" (vanaf nu gewoon weer Afina) tegemoet te lopen. En dan samen het laatste stuk wandelen. Wat gaat de tijd veel sneller, wanneer je samen loopt. En ongelooflijk hoeveel je al hebt bij te kletsen na die paar dagen.

Wel gaaf dat ik mijn verhaal zo kan delen en dat mensen zo positief reageren. Toen Pa terug kwam in zijn dorpje was eigenlijk niemand geïnteresseerd in zijn verhaal. Tenslotte hadden ze het zelf ook zó zwaar gehad.

De Alstadt van Rheda-Wiedenbrück is heel gezellig. Veel terrasjes, oude straatjes en vakwerkhuisen. Opvallend is het grote aantal beelden in de stad. Van gewone mensen. Je komt ze op de meest bijzondere plaatsen tegen. Fotomomentjes.

Wij hebben 's avonds genoten van een lekkere maaltijd op een terras met en stevige fles wijn. Geen 0,7 liter, maar 1 liter. Daar kom je te laat achter, dus toch nog vroeg slapen. Tien uur lang in katzwijn.

Na het uitgebreide ontbijt door de stad slenteren. Door het park en langs de leuke straatjes. Gelukkig waren alle winkels gesloten (Duitsland en zondag), dus we konden snel van terras naar terras. Koffie met gebak. Man, man, man...wat een hoeveelheid
Maar lekker!!!

Opeens was er veel muziek op straat. Schützenfest in het dorp. De Schutterskoningin werd binnengehaald. Alle lokale schuttersverenigingen marcheerden door het dorp. Aangevuld met diverse muziekkorpsen (dwarsfluiten, doedelzakken, trommels).
Leuk hoor, MAAR IK KOM HIER VOOR MIJN RUST !!!

Na een verkoelende Aperol Spritz nog een korte wandeling en daarna koffertje pakken.
Gelukkig nog tijd om samen een kleine pizza te verorberen en daarna het uitzwaaimoment.

Het is weer stil en eenzaam op de hotelkamer. Wel even wennen. Maar ach, rond 21 uur doe ik de oogjes dicht.
Morgen weer vroeg op. 35 nieuwe kilometers die op me wachten.
En...ik heb er wel weer zin in. Op naar Venlo. Let's go!

DAG 8: Van Rheda-Wiedenbruck naar Dolberg

Na zo'n gezellige rustdag was het wel even wennen, die stilte. Maar goed, lekker uitgerust. Dus vol energie weer op pad. Het gezellige Rheda liet ik achter me en 37 km voor de boeg. De zon was er vroeg bij, dus ik ook. Lekker man die ochtendstapjes.

Na Rheda kwam ik al vrij snel in een ander dorpje, Stromberg. Direct weer klokgelui. Daar zijn ze hier dol op. Wat zijn er toch veel kerken. Plaatsen waar vrede gepredikt wordt. En dat is toch wat wij allemaal willen? Nooit meer zo'n ellende als Pa (en al die anderen) meegemaakt hebben! Hoe kan het dan toch zo vaak fout gaan? Een paar van die "engerds" die mooie boodschappen verkondigen en daardoor hele volksstammen achter zich krijgen. En dan stijgt de macht ze naar de kop. Pas dus op met die kleine groeperingen. Ze kunnen zomaar, uit het niets, misbruik maken van onvrede in de maatschappij. Wees er voorzichtig mee. Zeker nu. Laat je niet gek maken. Kijk om je heen en zie de mooie en goede dingen.

Poeh...wat een preek.

Rustig doorwandelen. Toch nog heuvels. Glooiend door het afwisselende landschap. Wat een stilte en rust. Alle Duitsers liggen blijkbaar in een kuil in Zeeland of Mallorca.

Na een paar keer afgeweken te zijn van de reguliere route kom ik in Dolberg. Hotel gesloten. Dat is de 3e keer! Uiteindelijk wel een kamer, geen avondeten, geen ontbijt. Gelukkig is er nog een soort snackbar vlakbij en de supermarkt levert vanaf 6 uur ontbijt. Dus, niets aan de hand.

Pa had andere zorgen. Dat zeker. Hij liep naar de vrijheid zonder te weten waar hij precies was en waar hij naar toe ging. Samen met zijn 2 kompanen. Wie dat waren? Geen idee, maar ik heb steeds meer de wens om dat wél te weten. Hoe kom ik daar achter? Iemand een idee?

Morgen weer 34 km voor de boeg. Op naar Lünen. Een stad aan de Lippe (laat Pa de naam Lippe/Biesterfeld niet horen). Een bedevaartsoord. Wie weet wat ik daar ga vinden?

DINSDAG 9 AUGUSTUS 2022

DAG 9: Van Dolberg naar Lünen

Deze dag was niet mijn beste dag.

Ik had prima geslapen en het ontbijt bij de supermarkt viel niet tegen. Dus, opgewekt op pad. Maar na 500 meter liep ik op een drukke weg, zonder wandelpad. Beetje koorddansen op de lijn aan de zijkant van de weg. Niks leuks aan. Al vrij snel besluit ik om mijn route vaarwel te zeggen. De rustiger gebieden weer in.

Heerlijk!

Ik scharrel langs de rivier de Lippe en uiteindelijk kom ik in Hamm.

Hamm is ongeveer net zo groot als Groningen. Je kunt aan de brede lanen en een enkel oud gebouw zien dat dit ooit een rijke stad was. De industrie trok weg naar Dortmund (en overig Ruhrgebied) en de stad werd zwaar gebombardeerd in WO II. Pa heeft misschien de rookpluimen en/of puinhopen nog gezien.

Dan loop ik het industriegebied in. En daar slaat mijn humeur om. Wat een drukte! Razende auto's, veel claxons, piepende banden, jagende en stinkende vrachtwagens en vooral chagrijnige gezichten. De drukte en herrie vliegen me aan. Ik heb er geen zin in. Ik wil de rust terug. Niet meer naar die razende wereld, die wij samen gecreëerd hebben. De wereld van "druk, druk, druk". Mijn motivatie zakt me in de schoenen.

Pa werd natuurlijk gedreven door de vrijheid. Maar hij had ook niet iets om naar uit te kijken. Terug naar zijn moeder (weduwe) en zusje. Moeder woonde bij haar dementerende vader in en was daar werkster. Pa kon terug naar het veld om te werken. Witte kolen rapen. Dat is toch ook niet motiverend?

Het schijnt dan ook (volgens een neef) dat Pa, na thuiskomst, eerst 3 weken op zolder heeft gezeten. Alleen. Ik denk dat ik dat wel begrijp.

Knap dat hij toch de draad (welke dan ook) weer heeft opgepakt.

Het werd warmer, ik steeds meer vermoeid en had een beetje de lol er af. Gelukkig kon ik zelf weer een "weg van de snelweg" route bedenken. Weliswaar in de brandende zon, maar wel langs een kanaal. De rust was terug.

En dat heb ik aardig weten vol te houden. Gelukkig waren er soms ook weer paden met schaduw. En zo kwam ik uiteindelijk in Lünen terecht. Na 39 km kwam ik bij een reclamezuil van het wasmiddel Persil. In deze omgeving een bekend punt om met elkaar af te spreken. En daar vond ik mijn hotel.

Ja, gewoon open deze keer!

WOENSDAG 10 AUGUSTUS 2022

DAG 10: Van Lünen naar Herne

Zo, dat ging veel lekkerder dan gisteren. Een mooie wandeling van 31 km. De zon deed ook goed z'n best en zo werd het toch nog 31°C.

Gisteravond, met de eigenaar van het hotel, een lokale wandel-app geïnstalleerd en samen de route bepaald. Top. Geen idiote drukte. Wandelpaden door velden en bossen. Dat geeft (mij) energie.

Inmiddels heb ik een vast ritme. Zelfde tijd opstaan, starten, 1e pauze, lunch etc. Niets vreemds aan. Mensen, die mij écht kennen weten dat ik van regelmaat houd.

Dat had Pa ook. Misschien heeft hij dat wel als erfenis meegenomen uit het werkkamp. Misschien had hij het van nature. Iedere dag zelfde tijd opstaan, ontbijt, op fietsje naar 't werk en terug, lunch, weer naar 't werk, thuiskomen, voeten op de kachel, krantje lezen, eten (half 6!!!), even op de bank liggen, koffie bij de kachel, tv aan, slapen. Pa hield niet van verandering(en). Ook niet van risico's. Hij was écht voorzichtig.

Daarnaast toonde hij weinig emotie. Verdriet al helemaal niet. Zou dit anders geweest zijn, als hij niét in het kamp gezeten had, of na die tijd opgevangen was? Geen idee. Wat wél duidelijk is dat zijn gedragingen nog steeds herkenbaar zijn in onze familie...

De route was mooi. Wel moest ik twee keer werkluï smeken of ik een afgesloten brug over mocht. Duitsers zijn flexibeler dan gedacht.

Bij een andere brug zag ik opeens 2 jongelui liggen. Op oude matrassen. Plastic tasjes erbij. Lege flessen... Die kwam wel even binnen. Wie weet heeft Pa destijds ook onder zo'n brug geslapen. Geen prettig gezicht.

Pa's favoriete vlinder was een koolwitje. Ik begin rare ideeën te krijgen, maar tot nu toe komt iedere dag een koolwitje een stukje met mij meevliegen. "Moi Pa, d'r ook weer bij?" klinkt het dan op de Duitse wandelpaden.

Mooi hotel deze keer. Midden in het bos. Goed bed, eten lijkt goed en ontbijt vanaf 6 uur (maar ja, ik heb zo mijn eigen regelmaat...) Alle signalen staan op groen voor een prima wandeling morgen. Nog 3 te gaan!! Dan is het doel bereikt. Hopelijk ook mijn 2e doel: € 2500 voor Alzheimer Nederland

DAG 11: Van Herne naar Bottrop

De 10e loopdag stond in het teken van vrienden.

Zo begin het overigens niet. Ik was geen vrienden met het keukenpersoneel van het hotel. Al om half 6 enorm veel herrie. Dus, vroeg eruit.

De dag werd al een stuk plezieriger door de 2 eekhoortjes die bij mij aanschoven tijdens het ontbijt.

Vroeg aan de wandel dus. Door Herne. Ook weer groter dan gedacht. En ja... richting industrie- gebied. En de daarbij behorende woonwijken. Wat een armoede daar. Allemaal "andere landers". Trieste aanblik. Duitsland is er nog niet veel op vooruit gegaan, sinds het Klein Orkest over Berlijn zong.

Onderweg naar Gelsenkirchen van de drukke weg af. Langs een kanaal. Twee keer moest ik om- of teruglopen. Pad gestremd. In een woonwijk wees een inwoner mij naar een pad door het bos. Lekker, die schaduw. Mooie route ook.

Toch kwam ik weer bij het kanaal. Opeens sprak een man mij aan. Of ik op pelgrimstocht was? Met hem, de 80 jarige Eckhard, in gesprek geraakt. Zijn vader was na de oorlog naar een Russisch werkkamp gebracht. Na 5 jaar kwam hij gesloopt terug. Eckhard en zijn familie moesten vluchten naar Berlijn. Onderweg stierf zijn zusje van de honger.

Pfff..wat een verhaal. En wat een man. Iedere dag nog 85 km fietsen (met moderne muziek aan) en alle dagen blij. Een vriend erbij.

Daarna door naar Bottrop. Gelukkig trof ik daar nog het koolwitje. Langzaam voel ik toch de vermoeidheid ("ik ruik de stal"). Maar toch op tijd bij 't hotel. Een bad!! Direct in gaan liggen. Rozig geworden. Op bed in slaap gevallen en verwaasd wakker geworden door de telefoon. Vriend Bernard stond in het hotel en bood mij een etentje aan. Nou ja zeg, wat een verrassing! Topper, die gast.

De spaghetti is op, Bernard naar huis. Tijd om me voor te bereiden op de op één na laatste dag. Het wordt warm, weer meer dan 30 km te gaan. Nog even volhouden.

DAG 12: Van Bottrop naar Neukirchen-Vluijn

Zo, dat was alweer de op één na laatste etappe. En die ging lekker. Vroeg op pad uit Bottrop. Mooie route door bosrijke omgeving. Nog lekker koel. Al vroeg kwam ik een man tegen, die zijn honden uitliet. Hij vroeg zich af waar "die grote man" zo vroeg naar toeging. Na mijn uitleg alle complimenten gekregen en een foto laten maken.

Rustig door, langs een groot kanaal. Vol in de zon, die al stevig begon te branden. Dan weer even door de stad en daar kwam ik in de Waghalsstrasse. Dat bleek een donkere tunnel te zijn. Waaghalzerij blijkbaar. Episch vond ik het kleine flesje Jägermeister, midden in de tunnel. Pa z'n favoriete drankje als enige waaghalz in die tunnel.

Weer terug naar het kanaal, waar een dame (weer met een hond) mij aansprak. Of ik haast had, want ik liep zo snel. Met haar in gesprek en mijn verhaal uitgelegd. Zij vertelde dat haar vader een nazi was en zij maakte hiervoor haar excuses. "Niet nodig. Uw vader volgde ook maar de politieke trend en de orders." Zij zei dat er nu veel domme mensen waren. Dom, omdat ze steeds in protest zijn en op zoek naar leiders die overal maar tegenaan schoppen. Dat maakte haar bang. Ze heeft een punt, denk ik.

Dan door Oberhausen en Duisburg. Tijd om Radio Noord even te woord te staan. Toch mooi dat zij hier aandacht aan willen besteden.

Daarna rustig doorstappen in de warmte. Het lijkt wel herfst. De droogte zorgt voor veel dorre bladeren op de grond en de eikels vliegen je om de oren.

Na Duisburg steek ik de Rijn over. Ik hoop dat er in '45 nog bruggen waren, want Pa kon niet zwemmen. "Ik mocht pas op zwemles als ik kon zwemmen", zei hij. En water vond hij maar nat.

Dan kom ik in Moers. Leuk dorpje. Gezelligheid straalt er vanaf. Het mooiste wat ik daar zag was een bord met Venlo er op. Yes, ik ben er bijna.

Nu, in Neukirchen-Vluin, genieten van een ijskoude Radler. Dan onder de douche en me gaan verheugen op morgen. De finish. Afina komt me weer tegemoet en ik weet zeker dat we de wandeling volgens onze wandeltraditie gaan afsluiten.

DAG 13: Van Neukirchen-Vluijn naar Venlo

De laatste dag begon met een verrassing. Via whats app kreeg ik een video binnen met daarin allemaal lieve aanmoedingwensen van familie en vrienden. Dus, al vroeg met een lach en een traan op de kamer. Allemaal heel erg bedankt voor de bijdragen. Geweldig!

In de ontbijtzaal, gevuld met dames van 60+, werd ik aangesproken. "Uw kaartje hangt nog aan uw broek". Ehm nee, ik zie nu dat ik mijn broek verkeerd om draag.

Nadat de broek weer goed zat, op pad. Onderweg naar Nederland. Yes!

Door een rustig landschap met kleine, dorpjes kwam ik uiteindelijk bij een boerderij, waar een vrouw mij aansprak. Ze nodigde mij uit voor koffie op haar bankje. Ze was nieuwsgierig naar wat ik deed. Hele verhaal verteld. Ze leek niet onder de indruk. Ze begon direct over haar wandelervaringen. Ze liep het Jacobspad, was nu geblesseerd, bla bla bla. Ik denk...waar blijft die koffie?

Nadat ze uitgedpredikt was, vroeg ze of ik behoefte had aan een gebed voor mijn vader. Nou, nee, dank u wel. Die fase heb ik gehad. En ehm..die koffie, helemaal niet gezond voor me. Daag mevrouw. Rennen!

Pa geloofde ook niet in God. Hij wist zéker dat God er was. In het kamp raakte hij gewond aan zijn been. In het ziekenhuis hoorde hij artsen zeggen dat het beter was om het been de volgende dag te amputeren. Pa dacht maar één ding: Liever dood, dan leven met één poot!

Pa vertelt dat hij die nacht is aangesproken door God. Hij was nog te jong om te sterven. Het zou allemaal goed komen. Toen Pa wakker werd, was de wond zo goed als genezen. De doktoren spraken van een wonder. Bijzonder verhaal, maar Pa zijn waarheid.

Door naar de grens. En zo'n 10 km voor de finish val ik Afina weer in de armen. Heerlijk om weer samen te zijn. Samen lopen we keuvelend de grens over. Toch een bijzonder moment. Zou Pa dat ook zo gevoeld hebben?

Dan duurt het niet meer lang of we komen aan in Venlo. Ons bitterballen en borrelmoment.

Het zit erop. 't Is klaar. Geeft een heel voldaan, maar ook wel leeg gevoel.

Het verhaal van Heero Smit is toegevoegd aan de geschiedenis. De steen in de rivier is verlegd.

DAG 14: Terug naar huis

Nou, nog eentje dan.

Vanochtend gewoon om 6.15 uur wakker. Ritme. En dan het besef...ik hoef vandaag niet (meer). Nog wat onrustig liggen woelen en doezelen en dan douchen. Want, ik had toch ook echt zin om naar huis te gaan.

Nog wel de tijd genomen voor een uitgebreid ontbijt en een koffiemomentje. Daarna de auto in. En pas op dat moment besepte ik dat het avontuur er op zit. In de auto dan ook eerst een vreemde stilte.

Als bijrijder kon ik nog heerlijk mijmeren over het avontuur. Nog eens verhaaltjes terug lezen, er samen over praten, de vele reacties doorlezen. En ja, toen ontstond bij mij ook wel het gevoel van trots. Ik heb geen antwoorden op nog veel vragen, maar ik ga zeker verder zoeken.

Mijn glimlach gaat over in gejuich als ik naar de site van Alzheimer Nederland ga. Het financiële doel is ook bereikt. De € 2500 zelfs overschreden. Dit maakt het voor mij nóg completer. Dank jullie wel voor alle donaties. Een mooie bijdrage om die rotziekte Alzheimer de wereld uit te helpen.

Dan rijden we onze straat in. Opnieuw een brok in de keel. Toen ik wegreed, stonden buurtgenoten met spandoek en vlaggen mij uit te zwaaien. En nu hingen er vlaggen aan de huizen. Dat is toch wel prachtig. Bij ons in de buurt heb je mooie straten, maar bij ons in de straat heb je mooie burens. (Tekst niet origineel van mij, maar wel zeer toepasselijk).

Op het grote raam van ons huis staat "Trots op onze JP". Tsja, dat doet dan ook weer wat met je. Bij de voordeur werd ik ontvangen door Noah (onze jongste zoon). Hij had het huis versierd met heel veel ballonnen. Terwijl ik die surprise bekeek en de kamer inliep schrok ik van een spontaan gejuich. Ook de andere boys (Robin en Jorn) met hun vriendinnen (Michelle en Tessy) sprongen van de bank af en begroetten mij. Totaal onverwacht. Wat een feest!

Natuurlijk hebben we gezellig geborrelt met allerlei lekkers erbij. Samen veel gelachen om de verhalen. Zo fijn. Wat is het heerlijk om vader en man te zijn in dit gezin.

Het zit er op. De tassen zijn uitgepakt, de wandelkleding in de wasmachine. Kan ik ze morgen aandoen, als ik even ga wandelen...

